

ПРОТОКОЛ

№ 5553

гр. София, 24.11.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 10 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Съдебни Валентин Б. Костов

заседатели: Е.яна Т. Попова

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
и прокурора Г. Ив. Г.

Сложи за разглеждане докладваното от Мина Мумджиева Наказателно дело от общ характер № 20231100204658 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

ПОДСЪДИМИЯТ С. Ч. явява се лично и с упълномощения си защитник адв. Е. М..

За държавно предприятие „Ф.З.д.“ към МП се явява адв. Н.Д. преупълномощен от адв. В.А. с представено днес пълномощно.

АДВ. Д. - От името на представляваното от мен държавно предприятие „Ф.З.д.“ и на основание чл. 84 НПК предявявам граждански иск и моля да бъде конституирано държавното предприятие като граждански ищец в рамките на това производство за сумата в общ размер 870 127.71 лв. Представям молба с препис за държавното обвинение и за защитата, както и за съда.

ПРОКУРОРЪТ – Считам, че следва да бъде приет за съвместно разглеждане така депозирания граждански иск, същият е представен своевременно от процесуално легитимирано лице. Посочената сума съответства на сумата за причинени вреди към обвинителния акт, да бъде приет за разглеждане.

АДВ. М. - Така депозираната молба от ДП „Ф.З.д.“ с посочен ЕИК чрез

неговия процесуален представител, считам за процесуална допустимо по причина, че е депозирана в законоустановения срок и с оглед съдържанието на обвинителния акт от правоимаща страна. Считам, обаче, че не следва така предявения граждански иск да се разглежда в наказателното производство по следните причини: В депозираната молба за участието на държавното предприятие в качеството на граждански ищец чрез упълномощен от него представител, не са посочени на базата на какви доказателства е предявен гражданския иск. Молбата се концентрира единствено и само върху обвинението, което е в обвинителния акт. Би следвало да се посочи какви нови доказателства ще се искат във връзка с така предявения граждански иск и дали същите са относими към предмета на доказване по делото. Считам, че приемането за съвместно разглеждане на предявения граждански иск в наказателното производство, от една страна ще затрудни хода на наказателното производство, от друга страна, ако не се допусне разглеждането за съвместно разглеждане на гражданския иск в наказателното производство не се препятстват правата на страната да си търси своята претенция по гражданско-правен ред. Отделно от това, считам че така твърдяната гражданско-правна претенция, всички точки, които са описани в исковата молба, с оглед разпоредбите на ЗЗД и ГПК са изтекли и има за тях погасителна давност, но това не е предмет на настоящото производство, което пък е допълнително основание за искане гражданско-правната претенция да не бъде приемана за разглеждане в наказателното производство. Моля да не приемате за съвместно разглеждане така предявения граждански иск в наказателното производство.

АДВ. Д. (реплика) - Бих искал да уточня по отношение на доказателствата, че представляваното от мен държавно предприятие няма да представя нови доказателства, а ще се ползва от събраната доказателствена съвкупност от досъдебното производство, с оглед на което твърдяното затрудняване в разглеждането на обвинението не би настъпило изобщо. По отношение на възможностите за събиране на сумата по гражданско-правен ред, при положение, че към настоящия момент сме предявили вече исковата си претенция и при положение, че са налице предпоставките за нейното разглеждане тук, считаме, че следва да бъде присъединена за съвместно разглеждане в този процес.

ПОДСЪДИМИЯТ Ч. - Поддържам искането на моя защитник.

СЪДЪТ СЕ ОТТЕГЛЯ НА СЪВЕЩАНИЕ

СЪДЪТ СЛЕД СЪВЕЩАНИЕ намира, че искането на ДП „Ф.З.д.“ при МП за конституирането му като граждански ищец е процесуално допустимо, предявено е своевременно, същото обаче е неоснователно, тъй като би довело до допълнителни затруднения при разглеждане на наказателното

производство. Действително, съгласно текста на искането претенцията съответства на вредата, инкриминирана в обвинителния акт. От друга страна, с оглед направените възражения от защитата за изтекъл давностен срок във връзка с част от гражданско-правните претенции, би възникнала необходимост съдът отделно да изследва и да се произнасят по коя част от вредите е изтекъл давностният срок за търсенето на гражданска отговорност, в този смисъл би възникнало допълнително затруднение при разглеждане на делото.

Така мотивиран

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата за конституиране като граждански ищец ДП „Ф.З.д.“ в наказателното производство.

Определението на съда е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СТРАНИТЕ (поотделно) - Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СНЕМА САМОЛИЧНОСТ НА ПОДСЪДИМИЯ:

С. И. Ч. - роден в гр. Сухиндол, обл. Велико Търново на **** г., ЕГН *****, неосъждан, с висше образование. Получил съм препис от обвинителен акт преди повече от 7 дни.

СЪДЪТ РАЗЯСНИ правата на подсъдимия в производството.

ПОДСЪДИМИЯТ Ч. - Разбрах правата си. Нямам искания за отводи

АДВ. М. - Нямам искания за отводи.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА делото .

ДАВА ХОД НА РАЗПОРЕДИТЕЛНОТО ЗАСЕДАНИЕ

ДАВА възможност на страните да изразят становище по въпросите,

визирани в чл. 248, ал. 1 НПК.

ПРОКУРОРЪТ – Считам, че делото е подсъдно на настоящия съд предвид повдигнатото обвинение на подсъдимия С. Ч. за престъпление по чл. 219 НК. Няма основания за прекратяване или спиране на наказателното производство. На ДП не е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуални правила довело до ограничаване процесуалните права на обвиняемия или на оцетеното юридическо лице. Няма основание за разглеждане на делото по реда на особените правила, предвид липсата на изявление от подсъдимия и защитника. Няма основание за разглеждане на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или тълковник. Не са налице основания за изменение мярката за неотклонение „Подписка“. Нямам искания за събиране на нови доказателства, считам, че делото следва да бъде насрочено за следващо съдебно заседание, за което да бъдат призовани свидетелите, посочени към обвинителния акт.

АДВ. М. - С оглед внесения обвинителен акт, считам, че делото е подсъдно на СГС, в частност на настоящия съдебен състав. След запознаване с обвинителния акт и материалите по делото, считам че няма основания за прекратяване или спиране на наказателното производство. По т. 3 ще се изкажа най-накрая.

Считам, че не са налице основанията за разглеждане на делото по реда на особените правила. По т. 5 на чл. 248, ал. 1, считам, че делото не следва да се разглежда при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач, тълковник, извършване на съдебно-следствени действия по делегация. Считам, че към настоящия момент няма основания за изменение на мярката за неотклонение, която да е спрямо подзащитния ми. Нямам искания за събиране на нови доказателства, ако съдът прецени, че са налице условията за даване ход по същество ще се ръководим с оглед приложението към обвинителния акт и списък на лицата за призоваване.

По т. 3 на чл. 248, ал. 1, считам, обаче, че са допуснати процесуални нарушения, които ограничават правото на защита на обвиняемото лице, респ. подсъдимото лице и неговия защитник.

В какво се състоят нарушенията - Делото е внасяно неколккратно пред настоящия съдебен състав с различни квалификации на обвинението спрямо моя подзащитен. Последната редакция, която имаме като обвинение, е по чл. 219, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК. В предходни съдебни заседания по настоящото производство и в фазата на разпоредителното заседание, съдът е направил един обстоен анализ на съдържанието на внесения обвинителен акт, въпреки, че е ставало въпрос за по-тежко престъпление, което е било вменено на подзащитния ми. Тези пороци, считам че и към настоящия момент, които

съдържа този обвинителен акт не са отстранени. Към настоящия момент така внесен обвинителен акт с това обвинение, защитата претендира, че са нарушени принципите, които са установени в тълкувателно решение № 2/2002 г. на ОСНХ на ВКС, а по-конкретно: Спрямо подзащитния ми, посочих по кой текст от НК му е вменено обвинение, същото обвинение е при условията на чл. 26, ал. 1 НК, а именно обвинението твърди, че е налице продължавано престъпление в инкриминираната дейност на моя подзащитен. И в постановлението за привличане в качеството на обвиняем и в обвинителния акт, са посочвани дати, които с оглед твърдението на обвинението и с оглед конструкцията на обвинението са доста объркващи. Посочват се едни дълги периоди между инкриминираната дейност на моя подзащитен. Когато представителя на държавното обвинение е имал конкретни данни, с оглед посоченото от него в обвинителния акт, би следвало да посочи на коя дата е осъществен състава на отделните престъпления, за които се твърди, че са извършвани в продължаван период от престъпна дейност.

Отделно от това, в обвинителния акт основното обвинение на моя подзащитен, че не е предприел действия на ръководеното от него държавно предприятие и по този начин е причинил имуществена вреда на това предприятие. Никъде в обвинителния акт не е посочено какви са действията, които са относими към съставомерността на това обвинение по чл. 219 НК. Единствено се твърди, че моя подзащитен не е предприел действия, а по-конкретно не е подал искова молба във връзка с неизпълнение на някакви договорни отношения, което защитата счита, че първо не е основание за търсене на наказателна отговорност, второ, съставът на чл. 219 предполага една постоянна и последователна дейност от извършителя на това престъпно деяние, а тези елементи на състава на чл. 219 по никакъв начин не са засегнати и не са отразени в атакувания обвинителен акт. По този начин тези пороци, които са допуснати в обвинителния акт, според защитата, сериозно се отразяват върху правата на подсъдимото лице и в заемане на позиция от негова страна в своя защита. Обвинителният акт, въпреки че е обемен, повече съдържа данни, които касаят характеристиката на подзащитния ми към инкриминирания момент и преписване на неговия договор, който е с МП във връзка със заеманата от него длъжност, но за изпълнителния състав на престъпното деяние, което се твърди в обвинителния акт, по никакъв начин не са засегнати действията, не са и посочени доказателствата, въз основа на които държавното обвинение счита, че подзащитния ми е осъществил състава на това престъпление. По тази причина, считам че обвинителният акт не съдържа необходимите модалитети, същият е неясен, самото постановление за привличане в качеството на обвиняем съдържа своите пороци, тъй като липсва времеви период, място на извършване на престъпното деяние, действия във връзка с извършване на престъпното деяние, което сериозно накърнява правото на защита на обвиняемото лице. По тази причина, моля да приемете, че наново са налице основанията, визирани в т. 3 на чл. 248, ал. 1, а

по-конкретно допуснати са съществени процесуални нарушения, които накърняват правото на защита на подсъдимото лице и неговия защитник и по тази причина ще ви помоля наново производството да се върне в досъдебната му фаза, където да бъдат изчистени тези процесуални нарушения, твърдени от защитата, с конкретни указания какво трябва да съдържа един обвинителен акт и едно постановление за привличане в качеството на обвиняем какви модалитети трябва да съдържа, тъй като според защитата тези елементи много липсват в посочените документи.

ПОДСЪДИМИЯТ Ч. - Поддържам искането на моя защитник.

СЪДЪТ СЕ ОТТЕГЛИ НА ТАЙНО СЪВЕЩАНИЕ

СЪДЪТ СЛЕД СЪВЕЩАНИЕ намира за установено следното: Делото е подсъдно на СГС с оглед правната квалификация на деянието и мястото, на което се твърди, че е извършено престъплението в гр. София.

Не са налице основания за прекратяване и спиране на наказателното производство.

Налице са основания за прекратяване на съдебното производство. Действително общия сбор на инкриминираните суми, според обвинението представляват парична равностойност на инкриминираните значителни вреди и съвпада с този, който е посочен в диспозитива на обвинителния акт при описанието на продължаваното престъпление.

От друга страна, обаче, съдът констатира несъответствия, които самостоятелно обуславят крайният извод при решаване на въпросите по чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК.

С внесения обвинителен акт е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия С. Ч. за престъпление по чл. 219, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК.

Началото на инкриминираните периоди за отделните деяния е обвързано със съответните дати на уведомяване на подсъдимия за неизплатени задължения по договорите, съответно – 10.01.2009 г. за първото инкриминирано деяние, съгласно л. 30 от съдебното производство; на 23.11.2009 г. за второто инкриминирано деяние, съгласно л. 31 от съдебното производство и на 15.09.2011 г. съгласно твърденията на л. 32 от съдебното производство. Краят на инкриминираният период е обвързан с освобождаването на подсъдимия от заеманата от него длъжност изпълнителен директор на ДП „Ф.З.д.“. Съгласно обвинителната теза е инкриминирано бездействие на подсъдимия, произтичащо от неизпълнение на задължението му след изтичане на срока по договорите до освобождаването му от длъжност да предприеме конкретни действия, свързани с предявяването на искова молба срещу длъжниците по договорите. В този смисъл и след като престъпното бездействие е обвързано с изтичане на срока по договори, фактическите твърдения за този момент следва да са ясни

и непротиворечиви. На този критерий, а именно кога изтичат сроковете по договорите, обвинителната теза отговоря в частта относно първото и второто инкриминирано деяние, доколкото се твърди, че се касае за едногодишни договори и е посочена датата на сключването им, съответно – 24.09.2008 г. за първото инкриминирано деяние и 24.09.2009 г. за второто инкриминирано деяние, респективно, може да бъде преценен и конкретния период, от началото на който се релевира необходимост от дължими действия за събиране на вземанията, съответно с изтичането на една година от посочените по-горе дати.

Що се отнася до третото инкриминирано деяние, обаче, обвинителната теза не очертава ясно началния момент на периода, от който се твърди, че подсъдимият е следвало да предприеме съответни действия за да събере вземанията на ДП „Ф.З.д.“ по съдебен ред. При формулиране на продължаваната престъпна дейност се твърди, че това действие е било дължимо след изтичане на срока по договорите, в този смисъл твърдение на стр. 26 от обвинителния акт (л.29, СП, СГС). При описанието на третото инкриминирано деяние, обаче, обвинението визира два договора – едногодишен, сключен на 23.09.2010 г. с изтичащ срок на 23.09.2011 г. (л.14, СП, СГС) и квотен договор със срок от 01.04.2011 г. до 31.03.2012 г. (л.15, СП, СГС). Що се отнася до едногодишния договор, от една страна в обстоятелствената част на ОА се твърди, че по този договор не са настъпили вреди за ДП „Ф.З.д.“, в този смисъл са налице твърдения на л. 11 от ОА или на л. 14 от съдебното производство.

От друга страна, в диспозитива на обвинителния акт е инкриминирано непредприемането на своевременни действия, с които на 24.09.2011 г. е следвало да бъде сключен нов едногодишен договор, респективно и нов квотен договор (л.32, СП, СГС).

При така изложената фактология и с оглед твърденията на л. 12 и л. 14 от обвинителния акт, съответно, доколкото същият не е номериран, това са твърденията, документирани на л. 15 и л. 17 от съдебното производство, прокуратурата приема за установено, че подсъдимият е бил обвързан с практиката квотния договор да се сключва с избрания купувач по основния едногодишен договор, който държавното предприятие „Ф.З.д.“, поделение „Белене“ е сключвало всяка година през септември. Не става ясна обвинителната теза в този смисъл, а именно дали, според обвинението инкриминираните вреди са били причинени от неизпълнение на задължението да бъде сключен нов квотен договор преди изтичане на срока по предходния, т.е. преди 31.03.2012 г. или от неизпълнение на задължението на 24.09.2011 г. да бъде сключен нов едногодишен договор и респективно обвързания с него нов квотен договор.

На следващо място съдът приема за установено, че обвинителната теза е неясна в частта, която засяга факти, свързани с осъществяването на признака „не положи достатъчно грижи“. В свое предходно определение, съдът е

посочил вече, че съгласно установената съдебната практика неполагането на грижи е свързано с преценка на редица обстоятелства, отнасящи се до правата и задълженията на длъжностното лице и най-вече до това кои от тях не е изпълнил или е нарушил. Източник на задълженията на длъжностното лице са съответните нормативни актове или технологичните правила, невключени в нормативни актове, но безспорно положение в теорията от научно естество, когато те са част от установената практика на предприятието или произтичат от житейската практика или са от категорията на общопризнати правила.

В настоящия случай обвинителната теза се основава на твърдението, че през инкриминираният период, относим към третото инкриминирано деяние, което, според диспозитива на обвинителния акт е извършено на 15.09.2011 г., съществувала практика да се обвързват едногодишният и квотният договор, като се сключват между едни и същи страни. От обосновката на обвинението в обстоятелствената част на ОА не става ясно дали тази практика е била задължителна за подсъдимия и поради това същият е следвало да предприеме действия за разваляне и на двата договора, дори и само заради неизпълнението единия от тях или, че тази практика не е била задължителна и същият неправомерно не е упражнил дискреционната си власт да прецени дали да поиска развалянето само на този договор, за който се твърди, че липсва изпълнение, т.е. на квотния договор.

На следващо място, съдът намира, че въпросът със субективния състав на престъплението по третото инкриминирано деяние също е изложен неясно, тъй като според фактическите твърдения в обвинителния акт към края на инкриминирания период, когато подсъдимият е бил освободен от заеманата от него длъжност от ДП „Ф.З.д.“, а именно на 19.05.2015 г., е било налице неизпълнение и по инкриминирания квотен договор и по едногодишния договор от 24.09.2010 г., сключен между посоченото по-горе предприятие от една страна и „Б.С.С.Х.“ ООД, т.е. по договор, който не е инкриминиран с констатацията, че от неизпълнението му няма настъпили вреди (в този смисъл доводите, цитирани по-горе на л. 11 от обвинителния акт, че на 30.07.2015 г. около два месеца след като подсъдимият е бил освободен от заеманата от него длъжност, купувача „Б.С.С.Х.“ е изплатил изцяло задълженията си за февруари, март 2011 г. по едногодишния договор.) Не става ясно, въз основа какви факти при твърдяното неизпълнение и на едногодишния и на квотния договор към момента на освобождаването на подсъдимия от длъжност, прокуратурата счита, че подсъдимият е съзнавал, че предстои към края на юли, когато вече не е заемал такава длъжност, да се изпълнява изцяло само едногодишния договор и да не се изпълнява квотният.

С оглед всичко изложено по-горе, съдът намира, че фактите, на базата на които е изградена обвинителната теза, не позволят да се направи еднозначен извод от кой момент е започнало престъпното бездействие, свързано с непредприемане на действия за събиране на вземане на държавното предприятие по съдебен ред, както и в кой момент непредприемането на действия за сключване на нови договори е довело до

причиняването на съставомерна имотна вреда. Ако прокуратурата поддържа позицията, че инкриминираното имущество е било раздадено неправомерно след изтичане на срока по единия от договорите, е следвало да посочи кога е възникнала практиката предприятието за избор на идентичен купувач по едногодишния и квотния договор, както и дали се касае за задължителна и константна практика в дейността на предприятието, с която подсъдимият е бил задължен да се съобразява. Налице е и допълнително противоречие относно началния момент на дължимите действия, свързани с предявяването на искова молба по чл. 86 ЗЗД и с оглед твърденията в обвинителния акт, че действията за търсене на вземанията по съдебен ред са били дължими след изтичане на срока на съответните договори, които срокове, според обвинението по трети пункт са различни - за едногодишния и съответно за квотния договор. Отделно от това в диспозитива на обвинителния акт, както и последното прецизирано привличане на подс. Ч. от 10.05.2023 г. в том 88 ДП като краен срок на действие на квотния договор, по който държавното предприятие е било страна, са посочени две отделни дати – 31.03.2012 г. и 31.07.2012 г., в този смисъл са констатациите на л. 30 от ОА (л.33, СП, СГС). Това обстоятелство допълнително внася неяснота относно фактическите рамки на обвинението и в частност кога е започнало престъпното бездействие по смисъла на чл. 219 НК, свързано с неизпълнение на задължението на подсъдимия да предприеме събиране на вземанията на представляваното от него държавно предприятие по съдебен ред - още на 31.03.2012 г. след изтичането на квотния договор, както се твърди във връзка с признаците на продължаваното престъпление, или на 31.07.2012 г., от когато датират последните случаи на доставки по този договор, който според обвинението към този момент е бил вече с изтекъл срок на действие, респективно, твърди се за осъществени доставки след изтичане на срока по договора. Ако се поддържа твърдението, че доставките по квотния договор не са били дължими след 31.03.2012 г., т.е. договорът след този момент не е бил източник на задължение за бъдещи доставки към „Б.С.С.Х.“ ООД, обвинението следва да предложи своя интерпретация на въпроса дали се касае за неправомерно раздадено след 31.03.2012 г. имущество, което по аргумент от тълкуването на материалния закон с Постановление № 7/23.12.1976 г. по н.д. № 10/1976 г. на Пленума на Върховния съд несъбираемост не се изследва, а именно за предаденото срещу разписка 182 606 литра мляко, въз основа на 15 фактури след тази дата, описани на л. 14 от ОА (л.17, СП, СГС). В конкретния случай, обаче, в диспозитива на обвинителния акт се твърди, че цялото вземане, инкриминирано по трети пункт от обвинителния акт е несъбираемо, без да са изложени конкретни фактически твърдения дали доставките на стоки след 31.03.2012 г. са били извършени правомерно или неправомерно. Съответно, ако обвинението счита, че към края на инкриминирания период вземането е било несъбираемо, е следвало да посочи, въз основа на какви факти и правни основания приема тази оценка.

По изложените съображения, съдът намира, че не става ясна правната оценка на прокуратурата относно основанията, на които на „Б.С.С.Х.“ ООД е било предоставено имущество след 31.03.2012 г. – правомерно или неправомерно, респективно, в зависимост от отговора на този въпрос, дали и каква част от това имущество към края на инкриминирания период, когато подсъдимият е бил освободен от заеманата от него длъжност, е било събираемо или несъбираемо или пък прокуратурата счита, че не е следвало въобще да се изследва въпроса за събираемостта, ако са нарушени конкретно установени служебни задължения или не са изпълнени такива. В константната практика на Върховния съд и на ВКС се приема, че несъбираемо е вземането при наличието на изтекъл давностен срок за предявяването по съдебен ред или при липсата на каквото и да е имущество на длъжника, върху което да се насочи принудително изпълнение по съдебен ред при вече предявено по съдебен ред вземане. Обвинението не предлага за нито едно от инкриминираните деяния на престъпно бездействие отговор на въпроса на какво основание инкриминираните вземания се третираат като несъбираеми точно към края на инкриминирания период, когато с отговорността за дължимата грижа е бил натоварен подсъдимият.

За „М.*****“ ООД в обстоятелствената част на ОА са изложени известни доводи, свързани с несъбираемост на вземането на л. 10 от обвинителния акт, но с уточнението, че тези факти, според обвинението датират от 2016 г. и 2017 г., т.е. значително след инкриминирания период, когато в същия обвинителен акт се твърди, че подсъдимият не е заемал съответната длъжност в Държавно предприятие „Ф.З.д.“. Описани са факти, свързани с несъбираемост на вземането и от „Б.С.С.Х.“ ООД във връзка с инкриминирания квотен договор на л. 15 от обвинителния акт, но отново фактите, както и в случая с другия длъжник „М.*****“ ООД са обвързани със събития от 2016 г. и 2017 г., които, според фактическите рамки в диспозитива на обвинителния акт, отново не попадат в инкриминирания период. С други думи, в обвинителния акт липсват твърдения тази несъбираемост да е била налице и към края на инкриминирания период, за който е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия.

По изложените съображения съдът приема за установено, че с обвинителната теза е ограничено съществено правото на защита на подсъдимия, както и процесуалното право на защитата да организира защитата на подсъдимия срещу фактите, на които се основава обвинението. По изложените по-горе аргументи съдът намира, че съдебното производство следва да се прекрати. Касае за отстраними процесуални нарушения, доколкото навеждането на фактически твърдения в обвинителния акт с отстраняването на посочените по-горе логически несъответствия, би могло да се осъществи чрез изготвянето на нов обвинителен акт.

Така мотивиран и на основание чл. 249, ал. 3 вр. чл. 248, ал. 1, т. 3

НПК

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по НОХД № 4658/2023 г. по описа на СГС, НО, 10 състав.

ВРЪЩА делото на СГП за отстраняване на посочени по-горе съществени нарушения на процесуалните правила.

Определението на съда по чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК подлежи на обжалване и протест в 7-дневен срок от днес пред Апелативен съд-София по реда на Глава 22 НПК.

В случай на жалба или протест срещу определението на съда в посочения срок препис от жалбата, съответно протеста да се изпрати на останалите страни, а след получаване на съобщение делото ведно с постъпилата жалба или протест да се администрира в САС.

Препис от протокола да се издаде на страните, а на упълномощения защитник срещу съответната такса в деловодството на състава.

Протоколът е изготвен в открито съдебно заседание, което приключи 11.06 часа.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

Секретар: _____